

עפ"ת 5250/02/17 - בינקין דיאנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 5250-02-17

בפני: כבוד ס. הנשיאה השופט יורם צלקובניק
המעוררת
נגד
המשיבה
בינקין דיאנה ע"י ב"כ עו"ד יאיר גרוס
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק

פסק דין

על פי דוח מהירות שהוגש נגד המעוררת, שאינה בעלת רישיון נהיגה, עלה, כי רכב המצוי בבעלותה (טיוטה מ.ר. 7950971) נקלט במכשיר מדידה משטרי ביום 13.2.2016, כשהוא נוסע במהירות של 155 קמ"ש בדרך שאינה עירונית, המותרת לנהיגה עד 80 קמ"ש.

המעוררת שזומנה לדיון בפני בית המשפט השלום לתעבורה באשדוד ביום **16.5.2016**, על פי זימון שנשלח לכתובת מגוריה, לא התייצבה לדיון, ונשפטה בהיעדרה לעונשי פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך שנה, פסילה מותנית, קנס בסך של 2000 ₪ ומתן התחייבות כספית.

ביום **26.10.2016** הגישה המעוררת בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. בבקשה צוין כי נודע למעוררת רק באקראי על ההליך שקיים בהיעדרה, וזאת לאחר שקיבלה התראה לפני עיקול, מהמרכז לגביית קנסות. בו ביום, הורה בית המשפט קמא על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר המעוררת.

בדיון המחודש, בבית המשפט קמא (בפני כב' השופטת ר' שוורץ), ביום **21.12.2016**, הודתה המעוררת בביצוע העבירה ונידונה, על פי הסדר טיעון שהוצג, לפסילה ממשית בת חמישה חדשים ועשרה ימים, פסילה על תנאי, קנס בסך של 2000 ₪ וחתימה על התחייבות.

ב"כ המאשימה ציין בבית משפט קמא כי "לדברי הסניגורית ריצתה (המעוררת) פסילה בתיק, להתחשב בפסילה שריצתה", ואילו לדבר ב"כ המעוררת באותם ימים (עו"ד נטלי אהרון), "היא מרצה פסילה מיום 16.5.2016 שאז נשפטה בהיעדר, מדובר בבילתי מורשה...הנאשמת הגיעה למשרדנו ביום 27.9.2016 ובעקבות פנייתה הגשנו בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר".

בית המשפט קמא קבע, כי לנוכח העובדה כי המעוררת היתה נטולת רישיון נהיגה, ולפיכך לא חלה עליה חובת הפקדת

רישיון, יש לנכות מהפסילה את התקופה "החל מהיום בו הובא לידיעתה דבר הפסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה עד ליום ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר". בעניין זה ציין בית המשפט, כי המערערת לא ידעה כלל על הטלת הפסילה ביום בו נשפטה בהיעדרה; הודעה על החיוב בקנס שנשלחה אליה ביום 24.5.2015 חזרה בציון "לא נדרש"; המערערת סירבה לקבל הודעה על הצורך בחתימה על התחייבות שנשלחה אליה ביום 23.6.2016; הודעה נוספת בקשר לגזר הדין נשלחה ביום 24.8.2016; ולבסוף, כי המערערת פנתה - על פי דברי ב"כ - לקבלת ייעוץ משפטי הנוגע לעונש שהוטל, ביום 27.9.2016.

ב"כ המערערת טען כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא חישב את תקופת הפסילה החל מיום מתן פסק הדין שניתן בהיעדרה של המערערת, היינו, החל מיום 10.5.2016, ועד מועד ביטולו של פסק הדין, 26.10.2016, זאת, נוכח הוראת סעיף 42(א) לפקודת התעבורה, הקובעת כי אם הוטל עונש פסילה, תחל הפסילה ממועד מתן גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת. בעניין זה מפנה גם ב"כ המערערת לפסק הדין שניתן בבית משפט זה, ב - עפ"ת 14527-03-13 **אבקין נ. מדינת ישראל** (29.4.2013), שבו נקבע כי יש לחשב את הפסילה מיום מתן גזר הדין שניתן בהיעדר, לגבי המערער שם, שלא היה ברשותו רישיון נהיגה, בדומה למערערת שבפנינו, ומשכך לא חלה חובת הפקדת רישיון או תצהיר.

ב"כ המשיבה, סבור כי נוכח הלכת ג'אבר (בש"פ 9075/12 **מוחמד ג'אבר נ. מדינת ישראל**, 14.4.2014), שקבעה כי "הסמכות לחישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה על פי גזר דין מסורה לרשות הרישוי", וכי "הביקורת השיפוטית על החלטת רשות הרישוי נתונה בידי בית המשפט לעניינים מנהליים", יש להפנות את עניינה של המערערת לרשות הרישוי, ואין לעסוק בו במסגרת ערעור.

אין אני רואה מקום לקבלת הערעור.

מעת שבוטל גזר הדין שניתן בהיעדר, ונקבע חדש תחתיו, יש לדון בהוראותיו של בית המשפט קמא, על פי גזר הדין החדש שניתן בעניינה של המערערת ביום 21.12.2016. במסגרת גזר דין זה הוטלה על המערערת תקופת פסילה הנמנית מיום מתן גזר הדין החדש, שניתן לנכות ממנה את התקופה "שריצתה החל מיום הובא לידיעתה דבר הפסילה", על פי גזר הדין שניתן בהיעדרה. בהוראה זו המשקפת את קביעתו של בית המשפט קמא לגבי משך הפסילה, מכאן ואילך, כאמור, סבר בית המשפט קמא שאין מקום לחשב את הפסילה, אלא מהיום שבו נודע למערערת על הפסילה, ואין בידי המערערת כל חזקה קנויה, כי הפסילה תחושב דווקא החל מיום מתן גזר הדין שניתן בהיעדרה, משגזר דין זה עבר מהעולם, נוכח בקשת המערערת לבטלו. עוד יש לציין, כי נוכח הנסיבות החמורות של העבירה, ומשהמערערת התעלמה לכאורה מהודעות בית המשפט לאחר מתן גזר הדין שניתן בהיעדר, הרי שבית המשפט קמא התחשב התחשבות רבה במערערת, ואין מקום להתערב בקביעתו לעניין דרך ניכוי ימי הפסילה מהעונש החדש שהוטל. עוד אציין כי בעניין **אבקין** עליו התבסס ב"כ המערערת, מדובר בחישוב פסילה במסגרת פסק דין שניתן בהיעדר, שלא בוטל כמו בעניינה של המערערת, ושכך אין להסיק ממנו בעניין שבפנינו.

בית המשפט קמא לא קבע מהי התקופה אותה יש לנכות מהפסילה שהוטלה - כאמור הוצגו מועדים שונים בהם נשלחו הודעות למערערת, וברור כי לפחות במועד בו פנתה לקבלת ייצוג, כבר ידעה על פסק הדין שניתן בעניינה. בעניין זה,

מקבל אני את עמדת ב"כ המשיבה - ככל שלא קיימת הסכמה בין הצדדים לגבי ימי הפסילה שיש לנכות - כי יהיה על המערערת לפנות לרשות הרישוי לצורך חישוב תקופת הפסילה שנותרה לריצוי, על פי המובהר בהלכת ג'אבר.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ז
(06 אפריל 2017),
פסק הדין יועבר לצדדים
בדואר, בהסכמת
הצדדים.
יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה